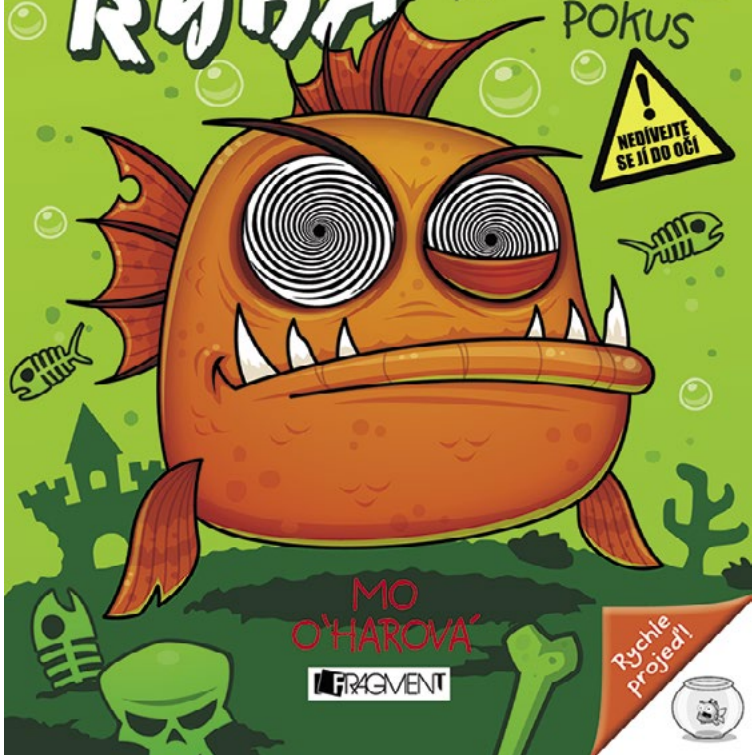

New York Times BESTSELLER

MOJE VELKÁ TLUSTÁ, ZOMBI RYBA

ZPACKANÝ
POKUS

MO
O'HAROVA

FRAGMENT

Rychle
prodej!

Moje velká tlustá zobí ryba – Zpackaný pokus

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Mo O'Harová

Moje velká tlustá zobí ryba – Zpackaný pokus – e-kniha

Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bbez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

MOJE VELKÁ TLUSTÁ, ZOMBÍ RYBA ZPACANÝ POKUS

Mo O'Harová vyrůstala v americké Pensylvánii a nyní žije v jihovýchodním Londýně. Hereckou a spisovatelskou dráhu zahájila jako vypravěčka, objížďela divadla a školy ve Spojeném království a v Irsku. Vedle knih pro děti psala také komické skeče pro Radio 4 a předváděla své příběhy v Londýně a Edinburghu. Mo a jejímu staršímu bratrovi se ještě jako malým dětem jednou podařilo oživit oblíbenou akvarijní rybičku, která už měla namále.

MOJE VELKÁ TLUSTÁ
ZOMBI
RYBA ZPACKANÝ
POKUS

MO O'HAROVÁ

Ilustroval Marek Jagucki

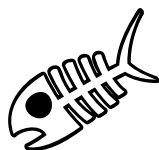
*Mé rodině, která mě neúnavně podporuje –
Guyovi, Danielovi, Charlottě, mámě a tátovi,
JoAnne a samozřejmě mému velkému bráchovi,
který si zvolil to nejméně zlotřilé povolání,
jaké si vůbec dovedu představit –
stal se knihkupcem.*

SKUTEČNĚ
PŘÍŠERNÝ
PŘÍBĚH

1. Kapitola

Zlotřilý vědec

Včera se můj velký brácha Mark proměnil v opravdického **ZLOTŘILÉHO VĚDCE**. Teda abyste rozuměli, on byl stejně vždycky do značné míry zlotřilý – pořád mě odněkud shazoval a vrátil do mě, někde mě zamykal, abych nemohl ven nebo naopak dovnitř, snažil se mě pod něčím nebo mezi něčím rozmačkat a tak podobně, prostě samé takové kousky, které byly do značné míry zlotřilé. Ale teď se na žebříčku zlotřilosti vyšplhal z hodnoty „do značné míry zlotřilý“ na hodnotu „skoro úplně zlotřilý“. Začínalo to už tím, jak mluvil.

„Hej! Tome!“ zařval. „Ovladač! Dělej!“

Vyjadřoval se jednoslovnými větami, jako by se mu scvrkl mozek nebo tak něco.

Drapl ovladač a kopl mě do nohy.

„Kreténe,“ zamumlal.

Můj nejlepší kamarád Pradeep, který bydlí hned vedle nás, tvrdí, že „kretén“ je označení velkých bráchů pro malé bráchy. Jeho brácha Sanj, který je taky do značné míry zlotřilý, mu totiž říká stejně. Sanj je naštěstí v internátní škole, takže na Pradeepa může být do značné míry zlotřilý jen o prázdninách.

Řekl jsem mámě, že je Mark čím dál zlotřilejší, a ona odpověděla, že si prý neví rady s „Hormóny“.

To asi budou nějakí indiáni, jako Huróni. Myslím, že proto teď tak často musím poslouchat jeho hurónský řev. Máma povídala, že si Mark nemůže pomoci, že se prostě musí chovat zlotřile (teda ona neřekla doslova zlotřile, ale měla to říct). Říkala, že za to můžou ti „Hormóni“, kteří mu znepríjemňují život.

Zrovna když jsem si myslel, že už Mark zlotřilejší být nemůže, dostal od babičky s dědou k narozeninám chemickou laboratoř. Přišla v obrovské krabici, na které byl velký nápis:

**POZOR! Pro děti od dvanácti let.
Používejte pouze
pod dohledem dospělé osoby.**

Zatímco jsem louskal, co je napsané na krabici, praštil mě Mark zezadu do hlavy.

„Nešahej na to – jasný?“ řekl.

Dal jsem se na ústup a přitom si třel hlavu. Hlavně proto, že to bolelo, ale taky abych se mu klidil z cesty, kdyby se rozhodl mě znovu praštit.

Mark vytáhl dlouhý bílý plášť, jaký nosí vědci v laboratoři, a prohlížel si obsah krabice. Byly tam lahvičky, zkumavky, odměrky a něco malého na míchání a všechno to bylo skleněné. Bylo to z opravdického skla, které může člověk rozbít! Máma se na laboratoř podívala a naklonila se ke mně.

„Myslím, že bys na to raději neměl sahat, zláto. Je jen otázka času, než se něco stane,“ poznamenala.

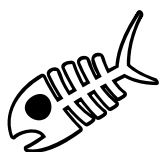
Mark si oblékl bílý plášť a otočil se k nám. Zvedl si límec, vrazil ruce do kapes a na tváři se mu rozhostil zlověstný úsměv. Znáte takový ten pocit, jako když vám leze po ruce stonožka? Lechtá to a škrábe. Tak přesně takový pocit jsem měl, jenže v žaludku.

Z Marka se stal **ZLOTŘILÝ VĚDEC**. Ovšem jak strašně zlotřilý umí být, jsem zjistil až další den, když přišel domů se zlatou rybkou.

2. Kapitola

Rybka v pytlíku

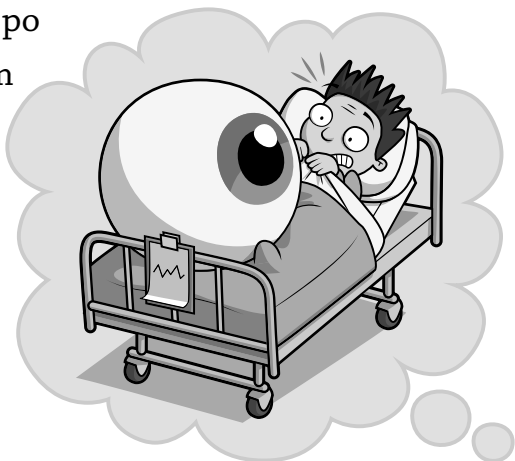
No, zlaté rybky už jsme měli. Vyhráli jsme je na kostelní slavnosti, když jsme házeli pingpongové míčky do malých lavorů, ve kterých plavaly. Ale moc dlouho nám nevydržely. Máma říkala, že lekly, protože měly otřes mozku z toho, jak dostaly pingpongovým míčkem do hlavy.

Já jsem měl taky jednou otřes mozku, to mi byly čtyři. Náhodou jsem vrazil do domovních dveří, které Mark *náhodou* přibouchl, když předtím *náhodou* zavolal: „Honem, Tome, poběž!“ Tenkrát byl ještě jenom do značné míry zlotřilý.

Vzpomínám si, že mi paní doktorka svítila takovou baterčičkou do očí a pak se mě zeptala, jestli umím vyjmenovat všechny Teletubbies. Řekl

jsem jí, že Teletubbies jsou trapný, a pak jsem se jí vyzvracel na boty. Ale ne proto, že bych byl zlotřilý, prostě jsem to jen nemohl zadržet, chápete. Řekla, že mám otřes mozku a musím zůstat přes noc v nemocnici, aby mě měli pod dohledem.

Takže den nato, co dostal tu chemickou laboratoř, přišel Mark po škole domů s malým igelitovým sáčkem a v něm plavala zlatá rybka. Hned si to zamířil po schodech nahoru a já s mámou jsme šli za ním.

„Tys byl na slavnosti?“ zeptal jsem se.

„Kreténe.“ Vytáhl si sluchátka z uší a střelil po mně pohledem. „Je z chovatelských potřeb. Do školy. Týden vědy.“

„Na co, prosím tě, potřebuješ...?“ začala se vyptávat máma, když jí do ruky vrazil dopis, který vytáhl z batohu.

Máma četla nahlas: „Třída 7. M bude zkoumat dopad znečištění na mořské živočichy. Zítra žáci představí fotografie svých experimentů spolužákům.“ Máma se podívala na Marka. „Tak dobře. Když je to domácí úkol,“ řekla a zamířila ke schodům. „Aspoň děláš něco pro ekologii.“

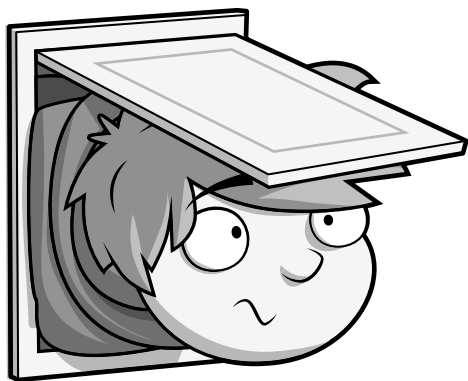
Mark si navlíkl dlouhý bílý plášť a vytáhl chemickou laboratoř. Když ji rozbalil, zase jsem měl pocit, jako by mi v břicho běhala stonožka. Teď se měl Mark zachechtat strašlivým smíchem: „Chachachá.“ **ZLOTŘILÝ VĚDEC** by se v tuhle chvíli určitě zachechtal, ale Mark se v tom nejspíš teprve učil chodit.

Máma zdola zavolala: „Marku, jdu nakoupit, dej zatím pozor na Toma. Vrátím se za chvíli.“ Slyšel jsem, jak se zavřely dveře, a podíval jsem se na Marka.

Vždycky když máma odešla, začal se ke mně Mark chovat do značné míry zlotřile. Jako třeba když mě přistihl, jak si čtu jeho úplně neohmataný komiks *Obživlý nebožtík znovu útočí*. Zamotal mě do osušek a nacpal do dvířek pro psa; když

si sousedi začali stěžovat, že strašně vřískám, musela přijít z práce máma, aby mě vyprostila.

Ach jo, staré zlaté časy, kdy byl Mark jen *do značné míry* zlotřilý. Teď však,

když byl skutečný **ZLOTŘILÝ VĚDEC**, neměl čas vymýšlet, kam by mě vmáčkl nebo pod čím by mě uvěznil. V každém případě to znamenalo míň týrání, ale o to víc řvaní.

„Na nic nesahej, kreténe,“ zavrčel na mě, když zamířil ke skříni na chodbě.

Vrátil se se starým kulatým akváriem, v koupelně ho napustil vodou a vyklopil do něj tu zlatou ryбку. Přitiskl jsem nos na sklo. Tahle rybička byla tlustší než ty, co jsme si přinesli ze slavnosti. Valila na mě obrovská kukadla a měla dlouhý zvlněný ocásek se třemi ploutvičkami. Když jsem hodně přimhouřil oči, připomínala

tak trochu šerednou mořskou pannu s vyboulenýma očima. Mark byl zabraný do čtení návodu na nějaké nádobce z laboratoře a mě si nevšímal. Rybička připlavala až ke sklu, zírala na mě a přitom otvírala a zavírala tlamičku. Víím, že to zní šíleně, ale přísahám, že to vypadalo, jako kdyby mě ta ryba prosila o pomoc.

Mark odšrouboval víčko. Stonožka mi v bříše začala řídit jako pomínutá. Vytáhl pár zkumavek a v láhvi namíchal jakousi opravdu zlověstně vypadající zelenou směs.

„Co to děláš?“ zeptal jsem se.

„Zamořuju,“ zavrčel a nalil trochu toho zeleného hnusu do vody k rybičce.

„Přestaň! Vždyť jí to může ublížit!“ vykřikl jsem a zkusil mu láhev vytrhnout.

Mark mě jednou rukou odstrčil, až jsem spadl na koberec, a druhou nasypal do akvária jakýsi hnědý prášek a šedé vločky. Snažil jsem se vstát, ale stoupl si mi na prsa a přimáčkl mě k zemi svou teniskou číslo 7. Pak vzal mobil a vyfotil rybičku, jak plave v té špinavé vodě.

„Co... to... té rybce... udělá?“ zasípal jsem téměř bez dechu.

„Netuším,“ odpověděl. „To je právě ten experiment.“ Zachechtal se naprosto dokonalým smíchem à la **ZLOTŘILÝ VĚDEC.**

Páni, ten se učí rychle. Potom zastrčil mobil zpátky do kapsy. „Za chvíli se vrátím a zase ji vyfotím, pak ji můžu spláchnout.“ Konečně zvedl nohu z mého trička a já jsem se zhluboka nadechl.

„Co spláchnout?“ zabreptal jsem.

„Přece tu rybu.“ Znovu si vrazil sluchátka do uší a zamířil do přízemí. Přes rameno na mě ještě křikl: „A nezapomeň, kreténe, na nic nesahat, jasný?“

„Jasný,“ řekl jsem. Ale vůbec mi to jasný nebylo. Vstal jsem a zkoušel si z trička oprášit otisk Markovy podrážky. Potom jsem pohledem

sklouzl k rybce. Vůbec nevypadala dobře. Kroutila se a po velkých doušcích polykala zaneřádnou vodu. Potom znovu připlavala ke sklu.

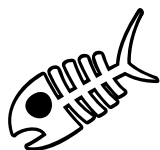

Skrz zelený kal jsem jí upřeně hleděl do vyboulených očí a pak jsem udělal tu nejodvážnější věc ve svém krátkém životě.

Sáhl jsem na ni.

3. Kapitola Ryba 999

Nejenže jsem na ni sáhl, ale vylovil jsem ji z akvária a uháněl s ní do koupelny.

„No tak, rybičko. Vydrž. Už budeš v pořádku,“ mumlal jsem k ní cestou.

Rybka, celá pokrytá zeleným blátíčkem, se mi mrskala v dlaních. Takže se ještě hýbe, ale moc dlouho nebude, jestli zůstane obalená tímhle sajrajtem. Snažil jsem se ji udržet v jedné ruce a druhou jsem otočil kohoutkem a zkusil ji umýt, cítil jsem však, jak mi prokluzuje mezi prsty.

A pak *plesk!* Vysmekla se mi z ruky a přistála v záchodové míse.

Šplouch!

Dřepl jsem si vedle mísy. Rybka se ve vodě

chvilku pohupovala a mrskala ocáskem, ale pak znehybněla a převrátila se na bok. Všechny naše rybičky se nejdřív taky převrátily na bok, pak plavaly břichem nahoru a nakonec pošly.

Vyřítit jsem se do svého pokoje pro vysílačku Walkie Talkie. „Tom volá Pradeepa. Přijď sem, Pradeepe. Přepínám,“ vykřikl jsem.

„Roger,“ odpověděl Pradeep. „Vlastně Roger, Tome – nebo ahoj Tome, Roger. Ale to je jedno, slyším. Přepínám.“

„Pradeepe, Červený kód!“ vykřikl jsem. „Přepínám. Dělej!“

Na tomhle šifrování závažných událostí jsme se domluvili, když jsme chodili do první třídy.

Žlutá znamená třeba: holky na obzoru.

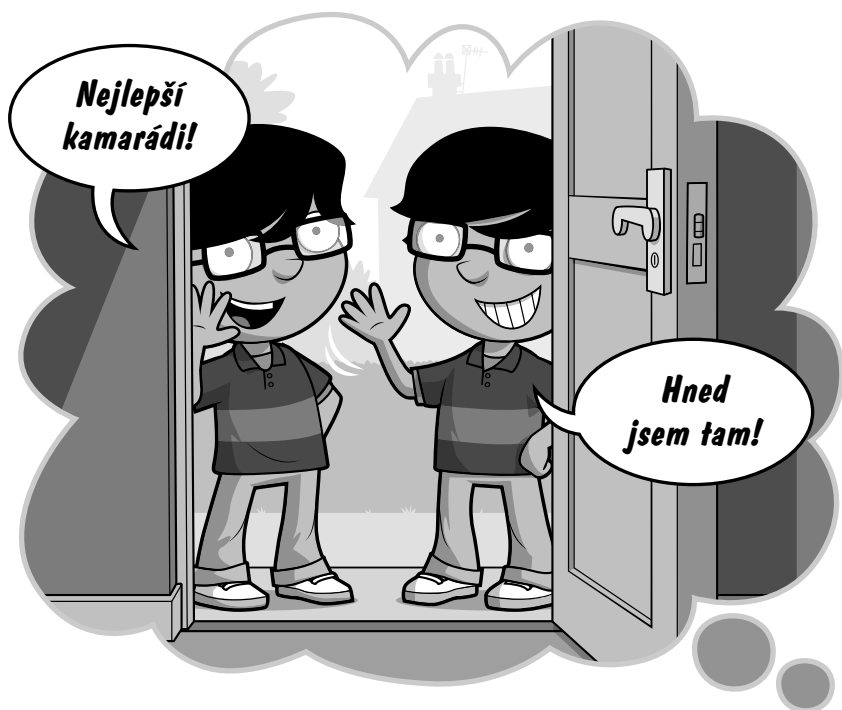
Modrá něco jako: jakýsi pes vyhrabává naši hnusnou svačinu, kterou jsme zakopali.

Oranžová: blíží se učitel/máma/táta.

Červená označuje to vůbec nejzávažnější, jako například: na město zaútočili mimozemšťani nebo: ze zoo utekli sloni a chystají se rozdupat dětské hřiště. Anebo: někdo vraždí zlatou rybkou!

Pokud byste chtěli do našeho kódování proniknout, tak vás musím upozornit, že to není jako barvy na semaforu nebo něco podobného. Jsou to barvy ovocných bonbónů, od těch nejmíň oblíbených po ty nejlepší.

„Hned jsem tam,“ odpověděl Pradeep a vypnul vysílačku.

Pradeep už vybíhal po schodech, a já ještě pořád zíral na rybičku v záchodě, převrácenou na bok. „Sem,“ zavolal jsem na něho.

„Co se děje?“ zeptal se.

Ukázal jsem na rybku.

Pradeep se předklonil a důkladně si ji prohlídl. „Tys byl na slavnosti?“ zeptal se.

„Ne, je Markova,“ řekl jsem. „Je součástí jeho zlotřilého plánu zamordovat nějakou rybku jakýmsi zeleným svinstvem, jaké používají **ZLOTŘILÍ VĚDCI.**“

Znovu jsme se naklonili nad mísu a zahleděli se na rybku.

„Když jste se ve skautu učili, jak dávat první pomoc, neřekli vám něco, co by jí mohlo pomoci?“ zeptal jsem se s nadějí v hlase.

„Akvariijní rybičky jsme neprobírali,“ odpověděl.

Rybka se překlopila na jednu stranu, pak na druhou a nakonec hřbetem dolů.

„To ne, už se točí břichem nahoru!“ vykřikl jsem. Sáhl jsem do mísy a rybičku otočil, ale když jsem ji pustil, znovu se přetočila hřbetem dolů.

„Pradeepe, něco musíme udělat! Ale rychle! Slíbil jsem jí, že bude v pořádku. Spoléhá na mě.“

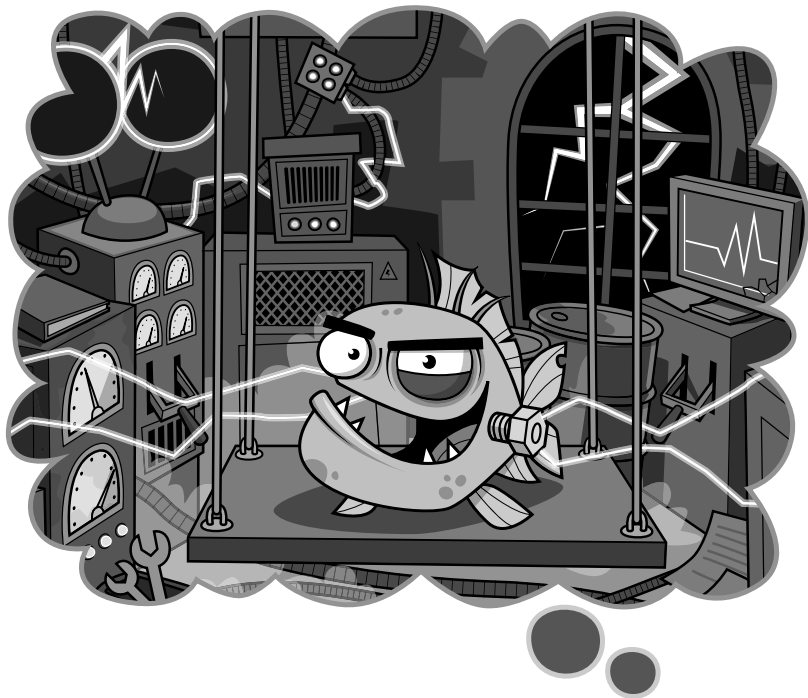
„Potřebuje KPR,“* prohlásil Pradeep. „U člověka bys stlačoval hrudník a přitom počítal, nebo bys mu dal elektrický šok takovou tou sadou baterií napojenou na elektrody, které mají v nemocnicích. Viděl jsem to v televizi.“

„My máme baterky,“ zajásal jsem, běžel jsem k sobě do pokoje a vytáhl baterii z budíku. Uhá-

* Později mi to Pradeep ukázal na internetu, je to zkratka pro výraz kardio-pulmonální resuscitace. Nevím, jestli si ten výraz zapamatuju, ale teď vím, že tahle technika může druhému zachránit život.

ně jsem zpátky do koupelny, kde už Pradeep pokládal rybičku na policičku vedle umyvadla. Přiložil jsem na ni odkrytější konec baterie a CVAK! Rybička sebou šklubla. Podíval jsem se na Pradeepa a znovu jsem na rybku namířil baterií. CVAK-CVAK! Tentokrát se rybička začala mrskat, jako když jsem ji vylovil z akvária. Rychle jsme napustili umyvadlo a hodili rybku do vody.

A ona začala plavat!

„Dokázali jsme to!“ zajásal jsem. Pak jsme si s Pradeepem plácli na znamení vítězství, ale po našem. Plácli jsme dvakrát nahoře, dvakrát dole, pak loktem, koleny, pěstí, levá, pravá, levá, pravá a nakonec, když jsme o sebe bouchli pěstmi uprostřed, jsme oba zároveň řekli: „Jsme třída!“

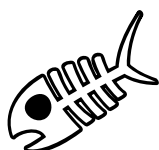
„Tys ji tím šokem oživil,“ řekl Pradeep. „Jako Frankenstein v tom filmu. Hele, co kdybychom jí říkali Frenký – podle té zrůdy.“

„Ahoj, Frenký,“ oslovil jsem rybku a zaťukal na stěnu umyvadla. Rybička se zastavila a pomalu se otočila. Příisahám, že v tu chvíli se mi podívala do očí a mrkla na mě.

4. Kapitola

Frankenryba

„Viděls to?“ otočil jsem se na Pradeepa.

„Co?“ Pradeep si utíral ruce do ručníku vedle umyvadla.

„Jak se na mě podívala? Ona na mě mrkla!“ Zíral jsem na rybku v umyvadle, ale ta se teď dívala tak, jak se rybičky obvykle dívají. Znáte to, jedno jejich oko čučí na stěnu, zatímco to druhé na vaši levou nosní díрку.

„Ale to je jedno,“ zavrtěl jsem hlavou. „Musíme Frenkýho vrátit do akvária dřív, než si Mark všimne, že zmizel. Jinak...“

„Si tě namaže na chleba,“ dořekl za mě Pradeep.

Utíkali jsme zpátky do pokoje a tam jsme popadli akvárium s odpornou zelenou břečkou.

„Tam ho vrátit nemůžeš. Ten sajrajt by ho zabil,“ prohlásil Pradeep.

„Ale do čisté vody taky ne. Mark by si toho všiml, a pak by zabil on mě,“ řekl jsem. „A pak zabije i Frenkýho!“

Vrátili jsme se zpátky do koupelny, sedli jsme si na radiátor a hleděli na Frenkýho, který si plaval v umyvadle.

Pak mě něco napadlo. „Hej, co když tu vodu obarvím něčím neškodným. Vzpomínáš si na to zelené potravinářské barvivo, které tvoje máma dávala do jídla na svátek svatého Patrika? Chci tím říct – jestli to nic nedělá lidem, když to sní, nemůže to udělat nic ani rybě, když v tom plave, chápeš?“

Pradeep se na chvíli zamyslel. „To asi nemůže.“

Pradeepova máma není Irka, jen je strašně nadšená pro svátky. Klidně můžete jmenovat,

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.